RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 88.211 van 22 juni 2000
in de zaak A. 87.648/VII-19.768.

In zake : de b.v.b.a. L.M. CARS,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. WALLEYN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Gallaitstraat 62.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER ,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. L.M. CARS op 27 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 26 augustus 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep door omwonenden ingediend tegen het besluit van 24 augustus 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse, houdende het verlenen van de proefvergunning aan de verzoekende partij voor het exploiteren van een werkplaats voor het onderhoud en nazicht van motorvoertuigen met gebruik van een schouwput (autocarbedrijf), gelegen aan de Koedalstraat 35 te Overijse, wordt ingewilligd, het beroepen besluit wordt opgeheven en de vergunning wordt verleend voor een herlocalisatietermijn van één jaar;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN DER HAERT die, loco advocaat L. WALLEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feiten</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 22 mei 1992 vraagt de verzoekende partij aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse een milieuvergunning voor de exploitatie van een werkplaats voor het onderhoud en nazicht van motorvoertuigen (autocars) met schouwput.

De aanvraag omvat tevens onder meer een stalplaats voor meer dan 25 autovoertuigen (autocars).

1.2. Op 24 augustus 1992 verleent het schepencollege een proefvergunning voor zes maanden.

1.3. Hiertegen wordt door omwonenden beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van de toenmalige provincie Brabant.

1.4. Op 4 februari 1993 bevestigt de bestendige deputatie de proefvergunning.

Met een besluit van 8 juli 1993 wordt een vergunning voor twintig jaar verleend.

1.5. Met het arrest nr. 79.874, van 22 april 1999, worden de beide bovenvermelde deputatiebesluiten vernietigd wegens miskenning van de gewestplanbestemming agrarisch gebied.

1.6. Na kennisneming, op 30 april 1999, van dit arrest hervat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant de beroepsprocedure.

1.7. Op 14 juni 1999 adviseert de afdeling ruimtelijke ordening :

> "In verband met het in rand vermeld onderwerp kan ik U meedelen dat de aanvraag betrekking heeft op de uitbating van een busbedrijf, gelegen in een landbouwzone.
> Voor de illegaal opgerichte constructies en de bestemmingswijziging van landbouw- of tuinbouwloods naar herstellingswerkplaats werd P.V. opgesteld.
> Voor de bestemmingswijziging werd reeds het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd.
> Mijn ongunstig advies van 2/7/1993 wordt hierbij dan ook bevestigd".

1.8. De afdeling milieuvergunningen adviseert op 23 juni 1999 de gevraagde vergunning, uit billijkheids-

overwegingen, te verlenen voor een termijn van één jaar, teneinde de verzoekende partij toe te laten haar inrichting te herlocaliseren.

Op 4 augustus 1999 adviseert de provinciale milieuvergunningscommissie in dezelfde zin.

1.9. Met het bestreden besluit verleent de bestendige deputatie de verzoekende partij de vergunning om het betrokken autocarbedrijf te exploiteren gedurende "een herlocalisatietermijn van één jaar".

Dit besluit stoelt voornamelijk op de volgende motivering :

> "Gelet op de ligging van de inrichting in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse vastgesteld bij KB van 07/03/1977, waarvoor volgende voorschriften van toepassing zijn art. 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;
> Overwegende dat de inrichting gelegen is in een agrarisch gebied dat grenst aan landschappelijk waardevol agrarisch gebied en gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften aangezien agrarische gebieden voorbestemd zijn voor landbouw als hoofdfunctie;
> Overwegende dat het minderheidsstandpunt van ASV, luidend als volgt :
>
> > 'Voor de illegaal opgerichte constructies en de bestemmingswijziging van landbouw- of tuinbouwloods naar een herstellingswerkplaats voor motorvoertuigen werd reeds proces-verbaal opgesteld.
> > Voor de bestemmingswijziging werd reeds (bij de rechtbank) het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd.
> > In deze omstandigheden dient de weigering van de uitbating onmiddellijk in te gaan'.
>
> als volgt kan geëvalueerd :
> De herlocalisatietermijn van 01 jaar kan gemotiveerd worden (hoewel het hier om een niet correct vergunde toestand gaat) op basis van artikel 166 §3 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening;
> Overwegende dat het arrest nr. 79.874 van 22 april 1999 van de Raad van State volgende beslissingen van de bestendige deputatie vernietigt :

1) het besluit van de bestendige deputatie d.d. 04/02/1993 houdende het niet inwilligen van het beroep ingediend door derden tegen de proefvergunning d.d. 24/08/1992 door het CBS van Overijse verleend aan B.V.B.A. L.M. CARS, voor het exploiteren van een werkplaats voor het onderhoud en nazicht van motorvoertuigen met gebruik van een schouwput, gelegen aan de Koedalstraat 35 te 3090 Overijse
(beslissing BD : proefvergunning 06 maanden + bijkomende vergunningsvoorwaarden),
2) het besluit bestendige deputatie d.d. 08/07/1993 houdende het verlengen van proefvergunning voor een termijn van 20 jaar;

Overwegende dat de besluiten van de Bestendige Deputatie van 4.2.1993 en 8.07.1993 werden vernietigd omdat gelet op de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting met de bestemming volgens het gewestplan (het autocarbedrijf ligt in agrarisch gebied), de inplanting niet voldoende gemotiveerd was : stellen dat 'de vertegenwoordiger van het college van burgemeester en schepenen van Overijse ... aan de provinciale milieuvergunningscommissie mee(deelt) dat op het betrokken perceel reeds 10 tot 12 jaar een autocarbedrijf uitgebaat wordt' en dat 'het bedrijf ... eveneens voorheen nooit het voorwerp (was) van enige klacht' is onvoldoende om tot een vergunning te mogen besluiten;

Overwegende dat de aanvraag de regularisatie betreft van een reeds lang bestaande maar nooit vergunde onderhoudswerkplaats van een autocarbedrijf;

Overwegende dat terwijl in de vernietigde beslissing van de bestendige deputatie op papier geen bewijzen toegevoegd werden dat het autocarbedrijf ter plaatse sinds de beginjaren '80 gevestigd was, nu briefwisseling aan het dossier werd toegevoegd waaruit onder meer blijkt dat er op 12.10.1981 langs de Koedalstraat bomen dienden gesnoeid te worden om het verkeer van autobussen niet te hinderen en op 6.10.1982 een brief werd ontvangen met de klacht dat takken van bomen langs de weg de uitbating van een autobusexploitatie aan de Koolstraat (lees Koedalstraat) nr. 35 hinderden; dat er dus aangenomen mag worden dat er toen reeds een autocarbedrijf in de Koedalstraat nr. 35 gevestigd was;

Overwegende dat de werkplaats ondergebracht is in een loods;

dat de bouwvergunning van deze loods dateert van 4.3.1980 en als voorwerp heeft : 'het bouwen van een stapelplaats voor land- en tuinbouw';

dat de dieseltank van 10.000 l en de verdeelpomp opgesteld staan in een afzonderlijk klein gebouwtje, waarvoor geen bouwvergunning kan voorgelegd worden;

Overwegende dat aangezien het een reeds lang bestaande toestand betreft de overheid (hoewel het niet om een correct (bouw)vergunde toestand gaat) op

basis van artikel 166 §3 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening, waarin gesteld wordt dat wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad (wat hier duidelijk het geval is aangezien de uitbating planologisch onverenigbaar is met het agrarisch gebied), rekening kan houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar;

dat een herlocalisatietermijn van 01 jaar voor dit type van bedrijf voldoende is";

2. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de **eerste voorwaarde** betreft, dat de verzoekende partij als **eerste middel** de schending aanvoert van "het beginsel van de redelijke termijn"; dat zij dit beginsel geschonden acht omdat tussen het indienen van de vergunningsaanvraag en het nemen van de bestreden beslissing zeven jaar zijn verstreken;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht wijst op de tussengekomen annulatieprocedure voor de Raad van State; dat het bestreden besluit genomen werd minder dan vier maanden na de kennisneming door de verwerende partij van het arrest nr. 79.874; dat dit binnen de door artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet voorgeschreven termijn is; dat het **middel** bijgevolg **niet ernstig** is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar **tweede middel** de schending aanvoert van "het beginsel van behoorlijk bestuur", doordat het bestreden besluit slechts een herlocalisatietermijn van één jaar toekent; dat deze partij, samengevat, meent dat een dergelijke korte termijn niet van behoorlijk bestuur getuigt omdat :

- geen rekening is gehouden met het feit dat de inrichting de afgelopen 18 jaar volkomen wettelijk is geëxploiteerd, en dat inzonderheid op stedenbouwkundig vlak de nodige vergunningen werden verkregen, terwijl in het bestreden besluit op dat punt ten onrechte wordt gesteld dat de bestaande toestand niet correct is vergund;
- de belangen van de verzoekende partij en van de omwonenden niet afdoende zijn afgewogen (inzonderheid rekening houdend met het nadeel dat de exploitant ondergaat door de stopzetting van de activiteiten enerzijds, en de geringe hinder voor de omwonenden anderzijds);
- er geen rekening is gehouden met de belangrijke investeringen die de verzoekende partij in het verleden heeft gedaan om de opgelegde exploitatievoorwaarden na te leven (groenscherm, betonverharding, afwateringssysteem, afvalwaterzuiveringsinstallatie, ...);

Overwegende dat zij voorts aanvoert :

"Terwijl verzoeker reeds sinds meer dan 10 jaar op wettige wijze op dit perceel zijn bedrijf uitbaat.

1. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de sinds bijna 20 jaar bestaande toestand niet stedenbouwkundig correct werd vergund. Inderdaad werd het gebouw opgetrokken met een regelmatige bouwvergunning. De bestemmingswijziging werd doorgevoerd zonder dat hiervoor een stedenbouwkundige vergunning nodig was op het ogenblik dat dit gebeurde.

Daar rond dit punt inderdaad betwisting was ontstaan, en zelfs proces verbaal werd opgesteld door het Parket, had de vorige eigenaar van het pand,

mevrouw DE RIJCKE, een regularisatievergunning aangevraagd. Waar deze vergunning werd geweigerd, en tegen deze weigering door mevrouw DE RIJCKE een verzoek bij de Raad van State werd ingediend, stelde zich de vraag of de bestemmingswijziging inderdaad werd doorgevoerd vóór of na het inwerkingtreden van het decreet van 1984.

Bij arrest van de Raad van State van 11.2.1998 (nummer 71.743) werd het besluit van 28 april 1995 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken en Ruimtelijke Ordening, dat de beslissing van 8.9.1994 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Vlaams Brabant bevestigde, vernietigd. De Raad van State oordeelde hierbij dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met bijkomende bewijsstukken die werden neergelegd om te bewijzen dat de bestemmingswijziging werd doorgevoerd vóór het in voege treden van het decreet van 28 juni 1984, hierbij impliciet aannemend dat in die hypothese inderdaad geen regularisatievergunning nodig zou geweest zijn, bij gebrek aan enige bouwovertreding.

Uit de bestreden beslissing blijkt thans zelf dat tegenpartij niet langer betwist dat er inderdaad reeds een busbedrijf werd gevestigd in de Koedalstraat eind 1981, te weten het bedrijf MARTCHENTRAS, dat zich aldaar vestigde na het overlijden van de oorspronkelijke bouwheer van de loods.

Zelfs indien men aanneemt dat bij het beoordelen van een aanvraag tot exploitatievergunning, rekening dient te worden gehouden met het gewestplan, heeft deze betwisting toch wel zijn belang omdat hieruit blijkt dat de exploitatie van een autocarbedrijf tussen 1981 en 1992 gebeurde zonder schending van enige wetsbepaling, waar deze tussen 1992 en 1999 gebeurde in conformiteit met de inmiddels vernietigde vergunningen die waren afgeleverd door tegenpartij zelf, zodat deze 18-jarige exploitatie steeds volkomen wettelijk was";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar **derde middel** de korte herlocalisatietermijn bekritiseert vanuit het oogpunt van de motiveringsverplichting; dat zij dit middel als volgt toelicht :

"Waar de bestreden beslissing bepaalt dat een exploitatievergunning verleend wordt voor een herlocatietermijn van 1 jaar

Terwijl het artikel 166 §3 van het decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, stelt dat een herlocatietermijn van maximum 5 jaar kan toegestaan worden en de bestreden beslissing niet motiveert waarom in dit geval niet had kunnen worden toegekend (sic).

Wanneer het bestuur de keuze heeft tussen verschillende mogelijkheden moet het afdoende motiveren waarom voor de ene mogelijkheid eerder dan voor de andere wordt gekozen. In casu wordt gesteld 'dat een herlocatietermijn van 1 jaar voor dit type van bedrijf voldoende is'.

Zoals uiteengezet onder het vorige middel blijkt dat dit allerminst het geval is, zodat deze wel zeer lacunaire motivering niet als afdoende kan worden beschouwd.

Anderzijds wordt evenmin gemotiveerd waarom slechts een minimale termijn zou kunnen worden opgelegd daar waar de bestreden beslissing zelf anderzijds stelt dat dient rekening gehouden te worden met de lange bestaande toestand.

Het ware inderdaad logischer geweest, gezien de context van het dossier, integendeel te opteren voor een maximale herlocatietermijn van 5 jaar. Door niet te motiveren waarom deze termijn niet werd toegekend, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht";

Overwegende dat de **verwerende partij** op de beide middelen, samengevat, repliceert dat op haar eigenlijk geen verplichting berustte om artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening toe te passen, omdat in het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen werd vastgesteld dat de inrichting op stedenbouwkundig vlak niet correct was vergund, maar dat zij, "precies rekening houdend met de specifieke voorgaanden van de zaak", toch "een uiteraard beperkte toepassing van dit artikel heeft willen maken"; dat zij stelt dat het dan ook onjuist is dat zij geen rekening heeft gehouden met de respectievelijke belangen; dat zij ten slotte wijst op de specifieke aard van de uitbating : een grote loods voor het stallen van autobussen, waarbij tanken en onderhouden van deze bussen ook voorlopig elders kan, in afwachting dat een nieuwe vergunning op een geschikte plaats verkregen wordt;

2.2.2. Overwegende dat de middelen **niet ernstig** zijn om de volgende redenen :

2.2.2.1. Het bestreden besluit gaat er terecht van uit dat een milieuvergunning voor het betrokken autocarbedrijf in beginsel strijdig is met de gewestplanbestemming "agrarisch gebied".

Desondanks verleent het de vergunning voor een periode van één jaar, en dit op grond van artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

2.2.2.2. De bedoelde bepaling voegt aan artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, een tweede lid toe, waardoor deze bepaling thans luidt als volgt :

> "De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerpgewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.
> Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van vijf jaar."

Artikel 43, § 8, van hetzelfde decreet luidt als volgt :

> "Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend:
> a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het ontwerpgewestplan of gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen, en
> b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985, moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben:

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtenstreep wordt bepaald;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 42, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 43, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 43, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend."

2.2.2.3. Een samenlezing van de beide geciteerde paragrafen noopt op het eerste gezicht tot de conclusie dat ingeval de milieuvergunning geacht wordt de goede ruimtelijke ordening te schaden, met het oog op herlocalisatie, een milieuvergunning voor maximaal vijf jaar kan worden verleend, mits evenwel voldaan is aan de voorwaarden gesteld in paragraaf 8.

2.2.2.4. Uit de motivering van het bestreden besluit moet worden afgeleid dat de verwerende partij zelf van oordeel was dat niet is voldaan aan de voorwaarden die de bedoelde paragraaf 8 stelt met betrekking tot het voorwerp van de vergunningsaanvraag, omdat het niet gaat om een "correct (bouw)vergunde toestand".

De nota van de verwerende partij gewaagt in dit verband van "een onechte toepassing van dit artikel", "nu het hier gaat om een niet correct vergunde toestand".

2.2.2.5. Ter ondersteuning van deze opvatting citeert het bestreden besluit op de eerste plaats het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, waarin wordt gesteld dat het "illegaal opgerichte constructies"

betreft, en dat bovendien een bestemmingswijziging heeft plaats gevonden "van landbouw- of tuinbouwloods naar een herstellingswerkplaats voor motorvoertuigen".

Daaruit wordt afgeleid dat "de aanvraag de regularisatie betreft van een reeds lang bestaande maar nooit vergunde onderhoudswerkplaats van een autocarbedrijf".

Het bestreden besluit vermeldt voorts dat de werkplaats is ondergebracht in een loods, waarvan de bouwvergunning dateert van 4 maart 1980 en als voorwerp heeft : "het bouwen van een stapelplaats voor land- en tuinbouw".

De verzoekende partij kan daarentegen geen bouwvergunning voor de betrokken onderhoudswerkplaats voor autocars voorleggen.

Zij wijst er wel op dat een bestemmingswijziging werd doorgevoerd op een ogenblik dat voor dergelijke wijzigingen nog geen stedenbouwkundige vergunning vereist was en dat een weigering van een regularisatiebouwvergunning door de Raad van State werd vernietigd.

De verzoekende partij toont aldus echter in de huidige stand van het geding niet aan voor de betrokken inrichting te beschikken over de in artikel 43, § 8, b, derde streepje, van het stedenbouwdecreet bedoelde definitieve bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw.

Zij bevestigt integendeel uitdrukkelijk dat zij ten tijde van het bestreden besluit niet over dergelijke vergunning beschikte. Het feit dat bestemmingswijzigingen pas in 1984 vergunningsplichtig zijn geworden, lijkt aan voormelde vaststellingen geen

afbreuk te doen. Dit geldt evenzeer voor het door haar vermelde arrest van de Raad van State.

2.2.2.6. Ook de andere mogelijkheden vervat in artikel 43, § 8, b, lijken in deze zaak niet te kunnen worden toegepast, omdat het noch de hernieuwing van een milieuvergunning van het betrokken autocarbedrijf, noch de verandering van de exploitatie van de inrichting in de zin van hoofdstuk V van het milieuvergunningsdecreet lijkt te betreffen, en de verzoekende partij niet aanvoert dat zij ten tijde van het nemen van het bestreden besluit beschikte over een definitieve bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of vaste inrichting.

2.2.2.7. Uit het bovenstaande lijkt te moeten besloten worden dat de verwerende partij in rechte geen toepassing vermocht te maken van de mogelijkheid vervat in artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999.

De verzoekende partij kan dan ook geen aanspraak maken op enige herlocalisatietermijn, laat staan een langere dan de toegekende, zodat zij voorts geen belang heeft bij de aangevoerde middelen;

2.3. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juni tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **R. STEVENS.**